

Het vragenuurtje. Weinig 'Hope' en helemaal geen 'Glory' meer .

Lectori salutem – De lezers heil

Na het zoveelste gewelddadige incident met asielzoekers besluiten Merkel, Hollande, Michel, Rutte, Junker en Schulz een campagne op te zetten in elkaars landen om hun politiek te verdedigen.

Ze besluiten daarop een campagne te starten in de scholen in Duitsland om Merkel te ondersteunen en via de kinderkernen de ouders te veroveren, en zo het draagvlak voor haar asielpolitiek te vergroten.

De directie zorgt, dank zij een milde subsidie, onder voorwaarden, voor een onthaal met de gebruikelijke Pomp en Circumstance zoals de leiders dat gewoon zijn.

Een paar uur voor de aankomst van het hoge gezelschap wordt de school nog gepoetst en daarna uitgekamd door politieagenten met honden en speciale apparatuur.

Voor de gelegenheid van het bezoek worden er overal foto's opgehangen van zielige mensen en kinderen uit Azië en Afrika die hun land ontvluchten.

Er worden speciale vlaggenmasten geplaatst met daaraan de Europese vlag en die van de verschillende landen der bezoekers.

Ook worden overal portretten opgehangen van de hoogwaardigheidsbekleders, alsook foto's waarbij ze afgebeeld worden als vredesapostelen.

Wanneer de door politie begeleide gepantserde limousines stoppen, weerklinkt uit de inderhaast aangebrachte

geluidsinstallatie de hymne van Europa: "Alle Menschen werden Brüder", gecomponeerd door Van Beethoven.

De kinderen staan in rijen opgesteld, en zwaaien verplicht met de uitgedeelde vlagjes.

Na de obligate begroetingen en welkomstceremonie, waarbij de directieleden, fier als een gieter, zich buigend als een knipmes gedragen gaat het gezelschap naar binnen.

Nadat alle kinderen en leerkrachten hebben plaats genomen in het auditorium betreden de hoge bezoekers het podium onder applaus.

Aangezien het een Duitse school is, is het hoofdzakelijk Merkel die de kinderen toespreekt.

Daarna, zo staat er gepland, kunnen de kinderen gedurende een uur vragen stellen.

Even is er aarzeling. Maar dan steekt een ventje toch zijn hand omhoog.

"En wat is je naam" vraagt Merkel

"Thomas" antwoordt het blijkbaar moedige ventje.

"En wat is je vraag, Thomas?"

"Ik heb eigenlijk vier vragen mevrouw"

"Ga je gang" zegt ze opgewekt.

"Mijn eerste vraag is: waarom denkt u dat het ons veiliger maakt het wanneer brave

burgers niet wordt toegestaan om wapens te bezitten?"

"Mijn tweede vraag is: Aangezien criminelen een wapenverbod nooit opvolgen, hoe gaan strenge wapenwetten dan helpen?"

"Mijn derde vraag is: Indien wapens ons helemaal niet veiliger maken, hoe komt het dan dat jullie zelf steeds vergezeld zijn van gewapende lijfwachten?"

"En de vierde is: Met welk recht, en met wiens goedkeuring hebben jullie zoveel criminelen toegelaten tot onze landen?"

Al na de tweede vraag veranderen de gezichtsuitdrukkingen van de voorname panelleden, en bij de vierde vraag geeft Schulz

een teken aan een van zijn begeleiders.

Een bel weerklinkt, en wordt er meegedeeld dat er even in reces wordt gegaan, en Schulz deelt nog vlug mee, terwijl iedereen het podium verlaat, dat na de pauze het vragenuurtje zal worden verder gezet.

Na een pauze van een 15-tal minuten betreedt de trojka terug het auditorium, en Merkel begint:

“Waar waren we gebleven?”

“Oh ja, het vragenuurtje.”

“Wie heeft er een vraag?”

Een meisje steekt haar vinger op, en ook hier vraagt Merkel haar naam.

“Emma” antwoordt ze

“En wat is jouw vraag Emma” vraagt Merkel

“Ik heb eigenlijk twee vragen”

“De eerste: waarom de reces-bel 20 minuten te vroeg luidde?”

“De tweede: Wat gebeurde er met Thomas?”

De moraal van het verhaal is duidelijk,... toch?

Gelukkig componeerde Elgar een luchtig orkeststuk met koor onder de naam ‘Pomp en Circumstance’ door velen gekend als ‘Land of Hope and Glory’, om een verhaal als dit, milderend voor onze bloeddruk, af te sluiten.

Er is helaas nog weinig ‘Hope’ en helemaal geen ‘Glory’ meer in Europa.

Wie gaan jullie daarvoor aanklagen en de rekening presenteren?

(de tekst is een bewerking van een korter verhaal dat ik op een Amerikaanse website vond, met Obama in de hoofdrol, en waarvan ik de auteur niet kon achterhalen)